

2016. június 26. – Évközi 13. vasárnap

Amikor már közel voltak Jézus szenvedésének és megdicsőülésének napjai, elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy. Követeket küldött maga előtt. Ezek elindultak, betértek a szamaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki. De azok nem fogadták be Jézust, mert Jeruzsálembe tartott. Ennek láttán a tanítványok, Jakab és János felháborodtak: „Uram, akarod-e, hogy lehívjuk az égből a villámot, hadd pusztítsa el őket?” De ő hozzájuk fordult, és megfeddte őket: „Nem tudjátok, hogy milyen lelkület van bennetek. Az Emberfia nem azért jött, hogy az embereket elpusztítsa, hanem hogy megmentse.” Ezután másik faluba mentek.

Történt pedig, hogy útközben valaki így szólt hozzá: „Követlek, bárhová mégy.” Jézus így válaszolt: „A rókának van odúja, az ég madarainak fészke, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania.”

Egy másikat Jézus szólított fel: „Kövess engem!” Az így válaszolt: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem apámat.” „Hagyd a holtakra, hadd temessék el halottaikat – mondta neki –, te pedig menj, és hirdesd az Isten országát.”

Egy harmadik ezt mondta neki: „Uram, követlek téged, de engedd meg, hogy előbb elbúcsúzzam a családomtól.” Jézus így válaszolt: „Aki kezét az eke szarvára tette, és mégis hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.”

Lk 9,51-62

A szabadságot Krisztus szerezte meg nekünk, álljatok tehát szilárdan.

Kedves Testvérek!

Csak a szabadság adhatja meg az embernek azt a szilárdságot, ami által az élete el tud hordozni olyan terheket, amik fölülmúlják őt magát. Csak a szabadság képes arra, hogy igazi fundamentuma legyen a szeretet műveinek. Éppen ezért a teremtés fundamentuma, Isten szeretete. Isten szabadon, önmagában készített nekünk helyet. „Benne élünk, mozgunk és vagyunk.”

Jézus Jeruzsálembe indul, hogy szeretetének végsőig menő áldozatában megváltson minket, ám a szamaritánusok nem fogadják be őt. (Rókának, madárnak fészke, odúja van, neki nincs hová lehajtania a fejét.) Azért megy Jeruzsálembe, hogy egyértelmű és világos választ adjon az élet minden igazi kérdésére. Ő annyira szeret, hogy még az ellenségeit is magába tudja fogadni. Mindenki benne él. Mindeközben egyedül marad, mert mihelyt a keresztről, szeretetének áldozatáról szó esik, mindenki megbotránkozik benne. A tanítványok is. Semmit nem értenek. Jézussal élnek, de azt sem tudják, milyen lelkület van bennük, hiszen lehívnák az égből a villámot ... Nem tudják, mit beszélnek. Ebből fakad Jézus egyedülléte. Ő ugyanis mindenét megosztja, átadja nekik. Ezért jött. Nem pusztítani, menteni akar.

Aki az életet akarja megmenteni, annak teljesen új módon kell tekintenie a halálra is. A halálról egészen új mondanivalója kell, hogy legyen. Jézus halottakról és élőkről beszél. Hagyd, hadd temessék el a halottak halottaikat. Az élők holtként vannak megnevezve. Mit akar Krisztus megértetni? Aki nem fogadja be őt, aki nem tud életre szóló döntést hozni, hogy Isten benne éljen, az halott. Ehhez kapcsolódik a búzamag képe, ami ha nem hal el, nem lesz élet benne. A szöveg újdonsága abban rejlik, hogyha Jézus nem él bennünk, akkor halottak vagyunk. Ha nem tudunk helyet készíteni magunkban a másíknak, férjnek, feleségnek, unokának, ellenségnek, akkor haldoklunk.

Erről az új életről kell nekünk eltöprengnünk. Vajon elég szilárd-e a mi alapunk? Képesek vagyunk-e szeretetben döntést hozni, a másíknak helyet készíteni? Mindannyian – akik itt vagyunk – már rátekintettünk Krisztusra, vonz minket. Ne forogjunk hátra. Amit a

múltból – nem a Lélek, hanem – csak mi akarunk magunkkal cibálni, azt el kell engedni, mert éppen emiatt nem tudjuk igazán befogadni a másikat. Nem a múltnak kell helyet készíteni, hanem aki jön, akit Isten küld hozzánk.

Isten eleve olyannak teremtett minket, hogy bennünk élhessen. A megváltás műve éppen abban ragadható meg, hogy Isten belép az életünkbe, és bennünk él. A megváltott ember lelkülete már nem a régi, amelyik a másik emberre kéri Isten igazságos büntetését, hanem olyan, amely képes az életébe befogadni a keresztet, mint szeretetének szabadon választott fundamentumát.

Amen.